

Izhaja trikrat na teden v šestih izdajah, in sicer: vsak teden, četrti in sobota, jutranje izdaje opoldne, večerne izdaje pa ob 3. uri popoldne, in stane s uredniškimi izrednimi prilogi ter s „Kazipolom“ ob novem letu vred po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 13 K 20 h, ali gld. 6-60
pol leta 6 „ 10 „ 3-30
četrt leta 3 „ 40 „ 1-70
Posanične številke stanejo 10 vin.

Naročnino sprejema upravnništvo v Gosposki ulici št. 9 v Gorici v „Goriški Tiskarni“ A. Gabršček vsak dan od 8. ure jutraj do 6. zvečer; ob nedeljah pa od 9. do 12. ure. Na naročila brez doposlane naročnine se ne odziva.

„PRIMOREC“ izhaja neodvisno od „Soče“ vsak petek in stane vse leto 3 K 20 h ali gld. 1-60.

„Soča“ in „Primorec“ se prodajata v Gorici v tobakarni Schwarz v Solski ulici in Jellorsitz v Nunski ulici; — v Trstu v tobakarni Lavrenčič na trgu della Caserma in Pipan v ulici Ponte della Fabbra.

SOČA

(Večerno izdanje.)

Uredništvo
se nahaja v Gosposki ulici št. 7 v Gorici v I. nadst. Z urednikom je mogoče govoriti vsaki dan od 8. do 12. dopoldne ter od 2. do 5. popoldne; ob nedeljah in praznikih od 9. do 12. dop. Upravnništvo se nahaja v Gosposki ulici št. 9.

Dopisi naj se pošiljajo le uredništvu.
Naročnina, reklamacije in druge reči, katere ne spadajo v delokrog uredništva, naj se pošiljajo le upravnistvu.

Neplačanih pisem ne sprejema le uredništvo ne upravnistvo.

Oglaš in poslanice
se računajo po peti vrstici, če tiskano 1-krat 8 kr., 2-krat 7 kr., 3-krat 6 kr. vsaka vrsta. Večkrat po pogodbi. — Večje drke po prostoru.

Naročnino in oglašje je plačati loco Gorica.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček tiska in zalaga razen „Soče“ in „Primorca“ še „Slovensko knjižnico“, katera izhaja mesečno v snopiščih obsežnih 5 do 6 pol ter stane vsakoletno 1 gld. 80 kr. — Oglaš v „Slov. knjižnici“ se računajo po 20 kr. peti vrstica.

Odgovorni urednik in izdajatelj Ivan Kavčič v Gorici.

Bog in narod!

„Gor. Tiskarna“ A. Gabršček (odgov. Iv. Meljavec) tiska in zal.

Zaplenjeno.

V „Soči“ št. 42. od 10. aprila t. l. smo priobčili članek „Pod kavdinskim jarmom“, ki govori o treh zgubljenih letih abstinence in kako žalostno so letos zopet vstopili slovenski poslanci brez sleherne pridobitve, brez najmanjše izpolnitve zahtev v znanem famoznem Gregorčičevem pismu; vstopili so, dasi se je še veliko poslabšalo stališče Slovencev v deželnem zboru, ker je prišel pa sedež deželnega glavarja na mesto grofa Coronini-ja — dr. Pajer, ki Slovence nečuvno prezira; še več: on v deželnem zboru vedno glasuje, česar Coronini ni delal — in s tem smo Slovenci potisnjeni nazaj v žalostno dobo pred Coroninijem.

Tisti članek smo v „Soči“ zaključili tako-le:

„Kako nečuvno prezira deželni glavar Slovence, smo govorili že dovolj. Poglejmo si pa njegovo postrežljivo dekle — namestnika dr. Gregorčiča. Dr. Pajer je odstopil predsedstvo Gregorčiču, da je odgovarjal dr. Tumi. Gregorčič je sicer nastopil s par slovenskimi besedami, a potem je vodil razpravo v obeh jezikih, in sicer najprej je govoril italijanski in potem okrajšano slovenski. Ni mu padlo na um, da bi bil poprašal Slovence, če so razumeli Pajerja, Venutija in Verzeznassija, dasi ve prav dobro, da večina ni razumela vsega, kar se je videlo, kako so nekateri Slovenci popraševali, kaj je dr. Venuti predlagal. — Dr. Pajer nas prezira do skrajnosti, dr. Gregorčič pa se topi v pravičnosti in postrežljivosti do Italijanov, katerim služi veliko bolj nego skrbi za ugled slovenskega jezika in za to, da Slovenci vsaj vse razumejo, kar se govori in predlaga na

italijanski strani. — Če to ni skandal, kaj pa? Takó grdo, takó nečuvno smo Slovenci ponížani v deželnem zboru, kajti dr. Gregorčič je speljal slovenske poslance iz strahu pred novimi volitvami in mandati pod — kavdinski jarem!

In pod tem zlovestnim jarmom se obnašajo naši poslanci o priliki 400-letnice tako izborno, da že danes lahko prerokujemo to-le: Predno mine leto, se bo svetil dr. Pajerju blisček avstrijski red poleg „corone della stella d'Italia“ na njegovih zaslužnih prsih. Morda doleti kak zarek visoke milosti tudi dr. Gregorčiča za izredne usluge — mi Slovenci pa bomo obupno skripali z zobmi pod — kavdinskim jarmom!“

Zaplenjeno.

Javni volilni shod v Rihembergu.

V nedeljo dne 4. t. m. se je vršil javen volilen shod narodno-napredne stranke v Rihembergu, ki je na slovesen način dokazal, da lepa vipavska dolina ne izgine v črnem morju, ampak da luč napredka, ki je bila že v veliki nevarnosti, da ji črna tema ne vzame vse moči, je dobila novega olja, da s še toliko večjim in svetlejšim plamenom žari in razsvetljuje vedno probujeno in narodno našo vipavsko dolino. Kljub slabemu vremenu došlo je nad 600 ljudi iz Rihemberga, Brjij,

Štjaka, Šmarij, Sela, Skrilj, Avberja, Škrbine, Nabrežine, Dornberga in Prvacine, ki so napolnili dvorišče in hodnike nad dvoriščem veleposestnika gosp. Antona Pečenka. Ob 3 1/2 je otvoril shod dr. H. Tuma in predlagal predsednikom shoda gosp. Maksa Lična, veleposestnika v Rihembergu, ki je bil navdušeno pozdravljen. Na to je gosp. dr. Tuma v svojem skoro dve uri trajajočem govoru razložil pomen volitev za našega kmeta in posestnika, ki se do sedaj večinoma ni brigal za nje. Dolžnost našega posestnika je, da si sam izbira poslance, ki bodo delevali za njegov blagor. Ljudstvo mora biti odločen faktor pri volitvah, ne pa kako politično društvo, k kateremu se pusti le one, kateri se izvestnim gospodom zde dobri, in ti tudi odločajo pri volitvah. Za vzgled bodi Ogerska. Tam ima vsakdo volilno pravico za svojo največjo svetinjo, katere se poslužuje vsakdo, in na Ogerskem ni poslanca (med Madjari) brez ljudske volje. Da pride do tega, se je tudi narodna-napredna stranka organizovala tako, da odloča v njej ljudska volja. Poslanec pa, katerega pošlje ljudstvo na Dunaj, se bo moral tudi ravnati po želji ljudstva. Prvi pogoj, kateri se mora staviti državnemu poslancu, pa je z govornikovega stališča in s stališča narodno-napredne stranke ta, da mora poslanec najprej braniti svetinje našega naroda, kajti kdor propade v narodnem oziru, propade tudi v gospodarskem oziru, za kar je dovolj vzgledov v bližini. Zato tudi drugi narodi, ki so močnejši od našega, ki so bogatejši in imajo vsled tega večjih gospodarskih potreb, predpostavljajo narodnost vsemu drugemu. Tako delajo Čehi, tako Nemci. Boj, kateri se bije na Dunaju za narodne pravice, ne bo še tako kmalu končan, ker Nemci ne izpuste iz rok svojih pravic. To bi se izpremenilo le, ako bi vsi Slovenci, ako bi najzadnji posestnik in delavec govoril, da mu je narodnost in jezik največja svetinja.

Naš poslanec pa mora zraven tega tudi skrbeti za zboljšanje gospodarskega stanja našega ljudstva. Od l. 1884. imamo melioracijski zakon za izboljšanje gospodarskega položaja, ali mi nimamo od tega nič. Imamo tudi zakone v podporo vinogradnikom, ali naša dežela ni dobila od tega ničesa. Vsakdo

se mora vprašati: Kdo je pa temu kriv, da nismo ničesa dobili od teh zakonov? Kako je to, da druge kronovine dobivajo toliko, a naša nič? Kaj so delali naši poslanci? Imamo zakone, ki dajejo milijone in milijone na razpolago za zgradbo cest in druge gospodarske potrebe, a mi ne dobimo ničesa in celo z vipavsko železnico so nas vlekli 4 leta za nos. Da se je stvar zavlekla, so pravili, da je govornik kriv, ali temu ni tako. Naši poslanci in tudi govornik so stvar zavlekli za 5 do 6 mesecev, a potem je vlada vso stvar zavlekla in ona je prav zadovoljna, da si poslanci očitajo med seboj: Ti si kriv, Ti si kriv!“, kajti potem odpade njena krivda. Ker pa nismo dosedaj s prošnjami ničesa dobili, moramo kreniti na pot zahtevanja in odločnosti (Živio!). Ljudstvo se mora zbirati in posvetovati ter resno zahtevati od poslancev, da se potegnejo odločno za njegove pravice, da bode vlada videla, da ima opraviti z ljudsko voljo. Tako bi se morali naši poslanci zavzeti za podporo vinogradnikom, za uravnavo vodotokov, zaježovanje in pogozdovanje hudournikov, za napravo cest itd. To ne bi stalo vlado le 100.000 gld. ampak do 2.000.000, da pa je to potrebno, in da je vlada pripravljena dati, je dokaz to, da je sam cesar rekel nasproti deželnemu odboru, kako nujno potrebno je pogozdovanje in uravnavo vodotokov. Za vse to pa se je treba odločno zavzeti. Kolikó pomaga odločen nastop, videli smo lahko leta 1896., ko so naši poslanci v deželnem zboru dosegli vse, kar so zahtevali.

Tudi l. 1897. so odločno nastopili, a ta čas je že začelo po deželi gibanje po farovžih proti poslancem, ker so se ti ljudje bali za svojo nadvlado. To gibanje je prišlo vladi in drugim na uho in resnost naših poslancev se ni več upoštevala. Italijani nam niso hoteli takoj dati vsega, a l. 1898. so bili pripravljeni dati vse, kar smo zahtevali pred izstopom, toda ta čas je bila vsa devetorica proti meni, ko sem predlagal vstop. Da to ni bilo pravo, je dokazal letos dr. Verzeznassi, ko je predlagal podporo vinogradnikom ter rekel: „Zal mi je, da ta podpora čaka že tri leta na vas, slovenske poslance, vi ste krivi, da je niste dobili“, in edino zato, ker so slusali gonjo proti govorniku iz farovžev. In „Sentinella“ je prinesla tudi l. 1897. članek

Quo vadis?

Roman.

Poljski spisal Henrik Sienkiewicz. — Poslovenil Podravski.

(Dalje.)

Gromovito ploskanje je pozdravilo konec borbe. Kroto pa, oprši nogo na nasprotnikovo ramo, je prekrizal orjaške roke na prsih ter zrl z očmi triumfatorja po dvorani.

Potem so prišli posnemovalci živalij in njih glasu, glumači in norci, toda gostje se za nje niso dosti zmenili, kajti vino se jim je že preveč kadilo v glavah. Gostija se je spreminjala čimdalje bolj v pijančevsko razbrzdano orgijo. Sirske deklice, ki so plesale poprej bakhanski ples, so se pomešale med goste.

Godba se je spreminila v nereden, divji grom ceter, pljunkt, armenskih cimbal, egiptovskih sister, tromb in rogov; kadar so se hoteli gostje razgovarjati, so zakričali godcem, naj se oddaljijo. Ozračje, ki je bilo že prenasiteno z vonjavo cvetic in olja, s katerim so lepi dečki ob času gostije škropili mize gostov, je po vonjavi žafrana in človeške sape postalo dušljivo, svetilnice so le medlo brlele, venci na čelih so se krivilili, lica bledela ter pokrivala se s kapljicami znoja.

Vitelij je padel pod mizo. Nigida, sleksi se na pol, je oprla svojo pijano otročjo glavo ob Lukanove prsi in on, takisto pijan, je jel odpihovati zlati prašek z njenih las ter je z neizmerno zadovoljnostjo dvignil oči kvišku. Vestinij je ponovil z upornostjo pijanca

že kakih desetkrat Mopsov odgovor na zapečateno prokonzulovo pismo, in Tulij, ki se je posmehoval bogovom, je govoril z zategljivim in s po kolcanju pretrganim glasom:

„... kajti ako je Sferos Ksenofanov okrogel, torej priznaš, da takega boga je mōči kotati z nogo pred seboj kakor sod. Domicij Afer, stari tat in ovaduh, je postal po teh besedah razburjen in v tej razburjenosti si je polil celo tuniko. Verjel je neomahljivo v bogove. Ljudje govoré, da Rim pogine; so celo taki, ki trde, da že gine. O, gotovo!“

Ako pa pride do tega, se zgodi to gotovo zategadelj, ker mladina nima vere ter ne more imeti čednosti. Opustili so tudi stare stroge običaje in nikomur ne pride na misel, da se epikurejci ne ubranijo barbarom. A to je zámán. Kar se njega tiče, obžaluje, da je doživel take čase in da v razveseljevanju mora iskati varstvo pred muko, ki bi ga sicer ugonobila kmalu.

Po teh besedah je potegnil k sebi sirske plesalko ter jel z brezzobnimi usti poljubovati njen vrat in hrbet. Konzul Memmij Regul, to videč, se je nasmejaval ter, dvignivši svojo plešasto glavo kvišku, dejal:

„Kdo pravi, da Rim gine.“ Budalost! Jaz, konzul, vem to najbolje... Videant consules! trideset legij čuva našo pax romana! In pritisnivši roke k sencim, je začel klicati po dvorani:

„Trideset legij! trideset legij!... Od Britanije pa do ozemlja Partov!“

Toda naglo je umolknil ter, pritisnivši si prst k čelu, je dejal:

„A resnica, celo dva in trideset...“
Na to je zropotal pod mizo, kjer je začel bljuvati jezike pelikanov, pečene platničarice, mrzle gobe, sa-

ranče, pražene na strdi, ribe, meso in vse, kar je snedel in popil.

Domicija pa vendar ni zadovoljila množica legij, čuvajočih rimski mir.

„Ne, ne, Rim mora poginiti, ker je izginila vera v bogove in stroge običaje. Rim mora poginiti, in to je škoda, ker življenje je prijetno, cesar je milostljiv, vino je dobro! oh, to je škoda!“

In skrivši glave za pleča svoje sirske plesalke, se glasno razjoče.

„Kaj je življenje na onem svetu! Ahilej ima prav, ko pravi, da je bolje biti hlapec v podsolnčnem svetu, nego kraljevati v kimerejski pokrajini...“

Lukan je odpihal med tem ves zlati prašek z Nigidijinih las, katera se je upijanila ter zaspala. Na to je vzel bršljan od vaze, stoječe pred njo, ter ga zvil okrog nje. Ko je bil gotov, je zrl z radostnim pogledom po navzočih.

Potem je nakitil z bršljanom tudi samega sebe ter ponavljal z globokim prepričanjem:

„Sedaj nisem več človek, marveč favn.“

Petronij ni bil pijan, toda Nero, ki je spočetka z obzirom na svoj „nebeški“ glas pil le malo, je naposled praznil čašo za čašo ter se upijanil. Hotel je še dalje popevati svoje stihle, to pot grške, toda zmotil se je ter zapel pesmico Anakreonovo. Pomagali so mu Pitagor, Diodor in Terpnos, toda ker jim ni šlo, so umolknili.

Nero pa je začel kot večak in estetik proslavljati krasoto Pitagorovo ter mu je razvnet celo poljubil roko. Tako zalo je videl samo enkrat... Pri kom...

Prislonivši roko k mokremu čelu, je jel premišljevat. Čez nek čas se mu je pojavil na licu strah:

„Baruffa infamea“, v katerem pravi, da je med slovenskimi poslanci barufa. Vlada, skofijstvo, vsi so vedeli za to, in proti guberniku se je začela gonja, ker so se bali za svojo nadvlado. Ta duhovščina, ki je ta čas rovala proti guberniku, zdaj trobi po deželi, da narodno-napredna stranka hoče vzeti ljudstvo vero. (Ni res! Pojavi ogorčenja.) Vzeli so si za geslo: „Vse za vero, dom, cesarja!“ „Jaz pa mislim“, reče gubernik, „da imamo vsi vero“ (Živio!) „mi smo vsi gorke krvi in gorko čutimo za svojo narodnost in da smo pripravljeni preliti tudi kri za ljubi in mili dom. Zadnjo točko pa pustimo, pustimo, kar je cesarjevega, dajmo tudi njemu, kar je njegovega.“ (Živio!) (Konec prihodnjic.)

Po prvi slov. umetniški razstavi.

(Dopis iz Ljubljane.)

Končano. In zopet je tiho, zopet baš tako vse, kakor poprej. Velika dvorana ljubljanskega „Mestnega doma“ stoji zopet prazna in čaka, da se jo spet uporabi. Skoro pol-drugi mesec je imela v svoji notranji umotvori slovenskih umetnikov, slovenskih slikarjev, kiparjev, risarjev in arhitektov. In sedaj stoji zopet prazna.

V težkih dneh politisko-strankarskih bojev, splošne nezadovoljnosti nad obstoječimi razmerami in pa hrepenenja po izhodu v boljšo bodočnost se je pokazala na slovenskem obzorju nova zvezda, predstaviteljica napredka in svobode. V času splošne nesloge so se združili skoro vsi slovenski umetniki ter podali slovenski javnosti svoja dela v I. slovenski umetniški razstavi. In javnost jih je vsprejela z neko navdušenostjo, z nekim entuziazmom.... Časopisje je prinašalo več ali manj povoljna poročila, ocene in opise. Gostje z naše periferije pa so kar trumoma v posebnih izletih posekali Ljubljano ter se v I. umetniški razstavi čudili umotvorom. In sedaj je končano.

Zatorej ne bo odveč, ampak celo potrebno je, da se sedaj izpregovori par besed ter objavi nekoliko mislij o razstavi, o njeni uredbi, o časopisju itd....

Vedno se ponavlja znana stara rečenica: začetek je težek. Ž njo se obično tolaži nad neuspehi, ž njo se raduje nad uspehi. Vedno se je porabi, bodi to takó ali takó. Pravzaprav pa ta stara naša rečenica največ služi le v zakritje naše površnosti in našega diletantizma. Tekom prve naše umetniške razstave je bilo to tudi prav čisto na tapetu. Če se je očitalo: čemu vendar to ali to? Odgovor je bil: I, no, začetek je težek. In s tem odgovorom si se moral zadovoljiti rad ali nerad. Če se pa nisi zadovoljil, si si pa nakopal celo vrsto zabavljic. Nič ni pomagalo, če si rekel: prav, prav, uvažujem ta „prokleti“ začetek, ali baš ta „začetek“ mi daje povod, da sem nezadovoljen s tem in z onim, kajti na tako visoki nivo se moramo vendar že enkrat postaviti, da ne bomo vedno svojih neredov in podobnih nerodnostij skrivali za — „začetek“. Začetek! Prosim: če se kaj začne, se mora poprej imeti premišljen plan. Ker pa je baš začeti težko, je potreba — naravno — poprej dobro uvažiti in premisliti, ali se v obče more in sme začeti. Kdor tega ne stori, bilo bi bolje, da potem

v obče ne začne. Kar se tiče „Slov. umetniškega društva“, temu ne mislim prav nič podobnega očitati, konstatujem le, da „pa“ izdaj seznama in imenika „I. slov. umetniške razstave“ ni bilo nujno potreba, v njem pa še najmanj prologa.... Dalje konstatujem, da „Slovensko umetniško društvo“ ni priredilo tekom razstave prav nobenega predavanja o umetnosti in njeni svrhi in pa, da se je v obče premalo potrudilo, da pouči naše občinstvo o umetnosti. Ko je lanskega leta bila na Hrvaškem otvorjena znana hrvaška umetniška razstava — predavali so umetniki in književniki o vsem mogočem, kar se le tiče razstave. Mej razstavo pa je izhajal znan „Hrvaški salon...“ Hrvatje so povodom svoje umetniške razstave storili, kolikor je bilo mogoče, da se občinstvo v resnici o čem pouči.

Na drugem obnem zboru „Slov. umetniškega društva“ se je povdarjalo, da je društvo demokratično, kakor je demokratičen ves narod slovenski. V koliko je odgovarjala uredba razstave demokratičnosti, naj priča sledeče: za enkratni poset razstave je bilo potreba v delavnikih 1 K (vstopnina 60 vin., seznam 40 vin.); ako je imel posestnik seboj še stvari, za katere je še garderoba.... V nedeljah je zadostavalo le 80 vin. Mnogokrat sem bil v razstavi, ali mej posetniki sem opazil malo pripadnikov sirše ljudske mase, kakor delavcev, malih obrtnikov, kmetov itd. Kako vendar to? Marsikdo mi bo morebiti nasmehnil: se pripomni! Naravno je, da n. pr. delavcev nisi videl na razstavi, saj ti nimajo zmisla za kaj podobnega! Jaz pa na to pravim: Gora ni šla k Mohamedu, zato je šel Mohamed h gori. Vspominjam se na pravkar obstoječo razstavo umetniškega društva „Manesa“ v Pragi. Odbor „Manesa“ je marveč sel h gori, ker gora ni prišla k njemu. Razposlal je namreč vsem delavskim društvom sledeči poziv:

Prijatelji! Češki obrazovalni umetniki, združeni v društvu „Manes“, vabijo vas pri srčno, da pridete mej nje, na razstavo njihovega dela, pravkar otvorjeno v Pragi. Zovemo vas s posebnim veseljem in — ne tajimo — tudi s posebnim hrepenenjem. Vemo, da je v vas jednako, kakor v ostalih vrstah ljudske družbe, dosti vrojenega zmisla in čuta za umetnost, le treba je, ta zmisel budit, krepetati in izgojevati. Daleč smo od starega predsodka, ki vam je zanimal zmisel za višja, umetniška javljanja ljudskega duha, kajti vemo, da so vaši angleški sodrugi ta predsodek že davno doveli k absurdu s tem, da prav radi posečajo umetniške razstave. Vemo, da je vas prav tako kot v drugih ona vedno živa, nesmrtna iskra, s katero budi duh duha, in zato smatramo za svojo dolžnost, prispeti vam, kolikor je v naši moči. Češka umetnost nedvomno procvita, če tudi se umetnikom ne godi dobro. In čas je, da se tudi vi, prijatelji, razveselite in svoje bitje osvetlite s tem, kar se je dobrega in lepega naredilo. Ne bilo bi pravično, če bi bili vi še na dalje od nje oddaljevani. Imejte k nji isti pristop kot druge vrste naroda. Nikari ne mislite, da je mogoče živeti brez umetnosti. Seveda, „živeti in umreti“ se more tudi brez umetnosti, ali tako „življenje“ ni življenje, temveč temno, žalostno životarjenje. Naj se govori karkoli hoče o namenu krasote in umetnosti, gotovo je, da brez nje ljudski duh postaja

prazen in upada, nasprotno pa se z umetnostjo dviga. Treba vam je to reči v današnji, tako nesrečno materialistiški dobi, kajti baš vam je treba te dvige duha, ki trpi v neprestanem, dnevnem naporu. Težko občutite, kako trpi, in zato z vso pravico težite kakor vi sami tako vaši časopisi, da tudi vi postanete deležni višjega življenja duhov. No, mi vam to ponujamo. Naš korak je nesebičen in prijateljski. Ne vabimo vas za svojo korist, hočemo se le z vami resnično deliti za to, kar nas same veseli in dviga. Ako pridete, ne prepustimo vas same sebi, ne, temveč spremimo vas in po potrebi razložimo, česar bode te zahtevali v razjasnjenje. Ne zanikamo: željni smo zvedeti, kako sprejmete naše prijateljsko povabilo. Radovedni smo: kdo ima prav, ali ti, ki dvomijo nad vami, ali ti, ki imajo trdno zaupanje v vaša višja hrepenenja in zmisel. S prijateljskim pozdravom....

Ali ni moglo „Slovensko umetniško društvo“ narediti kaj podobnega?

Pa, razstava je končana. Kakor znano, preseli se cela iz Ljubljane v Zagreb na željo hrvaških umetnikov. Torej: takoj po svojem rojstvu gre naša razstava na potovanje. Prav! Želeli je le, da bi ne bilo potovanje v Zagreb zadnje, ampak prvo in začetek dolgotrajnega in uspešnega potovanja bodisi po slovanskem jugu bodisi po ožji slovenski domovini. Naša razstava, za nekoliko slabih del pomanjšana, naj začne po končanem gostovanju v Zagrebu gostovat po raznih slovenskih mestih. Poseti naj Trst, Gorico, Novo mesto, Celje in Maribor. To gostovanje bo plodonosno in velike, velike važnosti za našo kulturo v obče. „Slov. umetniško društvo“ naj se ne strasi dela, saj delo krepi; manifestiranje in reprezentiranje pa slabi in mehkuži.

Časopisja hvaležna naloga pa je stati društvu na strani, ampak ne ali le s hvalospevi ali pa le z grdenjem in terorizmom, temveč s strogo, pravično kritiko in s sveti.

Domače in razne novice.

Zaplemba. — Današnje jutranje izdanje je bilo zaplenjeno radi pričetka in konca uvodnega članka. Zaplenjen je bil celo — naslov članka: „Baron dr....“

Osebnost. — Tržaški namestnik je imenoval oficijala Dominika Fač pristavom pomožnih uradov, kancelista Rudolfa Kregaua in Frana Igela oficijaloma, Jos. Kričiča in računskega podčastnika 97. polka Miho Vončina kancelistom pomožnih uradov na namestništvu. — Cesar je imenoval poštnega svetnika Pavla Garimbertija v Trstu višjim poštnim svetnikom ter je podelil poštnemu svetniku Viktorju pl. Heydenbergu v Trstu naslov in značaj višjega poštnega svetnika; pristojbine je oproščal. — Pristav pri deželni sodniji v Trstu Štefan Pahor je imenovan sodnijskim tajnikom istotam.

Odlikovanja o priliki slovesnega praznovanja 400-letnice naše dežele so dobili: Komturni križ Leopoldovega reda dež. glavar Pajter; red železne krone III. vrste: Dr. Gregorčič, dež. odbornik Abram, župan Venuti in poslanec Dottori; viteški križ Fran-Josipovega reda: Aleks. Blasig, župan v Ronkah, Josip de Franzoni, župan v Medeji; dr. Faidutti, profesor bogoslovja; veleposestnik Jos. Fabiani v Štanju; primarij ženske mestne bolnišnice dr. Pontoni; Elizabetin red prve vrste grofica Selma Coronini-Cronberg; Elizabetin red druge vrste baronesa Angela Ritter-Zahony. — Zlati

zaslužni križec s krono so dobili gg.: Ant. Jacobi, učitelj v Gorici, Ant. Monari, župan v Sempasu, Karol Pencin, zlatomašnik v Tolminu, Josip Mašera, vikar v St. Mavru, Emil Lužza to, mestni inženier in starasina; zlati zaslužni križ: Mart. Černuta, župan v Logu, Andrej Kocjan, župan v Povirju, Josip Kovačič, predsednik cestnega odbora v Komnu, Anton Vidrig, podtajnik pri goriskem magistratu, Anton Calligaris, kamnosek v Fojanu; Elizabetino svetinjo je dobila poštna upraviteljica v Sezani: Eufemija Mahorčič; srebrni zaslužni križ s krono so dobili: Josip Pipan, župan v Škrbini; Fran Persič, župan na Trnovem; Andrej Lutman, župan v St. Andrežu; Fran Tomšič, nadučitelj v Nabrežini; Anton Stres, učitelj v Breginju, Andrej Rejec, župan v Šebreljah, Rudolf Seculin, tapetnik v Gorici, Konst. Novelli, kamnosek v Gradišči; — srebrni zaslužni križ je dobil Anton Bavčar, črkostavec v Gorici. To je prvi seznam. Kar smo zadnjic sporočali, je torej netočno in marsikaj krivo. Ponatisnili smo iz „Gorice“, misleči, da vitez Gregorčič ve tudi za druga odlikovanja, ali varali smo se.

Hujskarje iz semenišča proti našima denarnima zavodoma ne nehaajo. — Dr. Jozef Pavlica, ki je predsednik „Centralne posojilnice“, se poslužuje po svojem bratcu dr. Andreju „Prim. Lista“, da udriha in obrekuje naša denarna zavoda ter naravnost pozivlja ljudi, da odstopajo. Tako je prinesel v „Prim. Listu“ od 31. okt. naravnost obrazec, kako treba odpovedovati deleže pri „Goriski ljudski posojilnici“, češ, da po toči zviniti je prepozno, in da je le „Centralna posojilnica“ edino njihov, t. j. klerikalni denarni zavod. Iz tistega poziva je tudi razvidno, kaj so klerikalci hoteli. Ondi piše: „Gabršček in dr. Tuma imata ključce. Naj si torej niko ne obeta, da pride kedaj v roke naše stranke“. Tu je torej jasno povedano, kaj je bil prvi in jedini smoter vse tiste zlobne klerikalne gonje proti „Gor. ljud. pos.“, t. j. da bi jo dobili v krepilje klerikalne stranke; hoteli so torej narediti iz naše častiljive „Gor. ljud. pos.“ klerikalni strankarski zavod, kateri bi torej podpiral šibke in čedalje šibkejše klerikalne pozicije v deželi. Kar so torej sami nameravali, t. j. narediti iz naše posojilnice izključno strankarski zavod, to so ves čas očitali naši stranki, ki to kratko in malo ni nameravala, in to zamerjajo zdaj, ko je naša stranka naravnost prisiljena, da se zanaša le na denarno silo svojih somišljenikov, in da se torej naslanja le nase, in tako po sili, hoče ali neče, postaja čedalje bolj zavod ene same stranke. Iz tega spoznajo vso hinavščino tistih klerikalnih obtožiteljev dr. Turne oni gg. sodniki, ki so ga morali soditi in so ga naposled oprostili.

Na smrt obsojena Iv. Sfiligoi in Ant. Battistuta radi umora v zadnjem zasedanju perote v Gorici sta pomislečena tako, da je obsodba na smrt spremenjena v ječo 16 let za Sfiligoi in 20 let za Battistuto.

Nova imenovanja ulic v Gorici. — Goriski magistrat je prekrstil celo vrsto ulic v Gorici ter dal imena novim ulicam, ki jih doslej še niso imele. Umevno, da je zbral za taka imenovanja Lahom priljubljena imena, izmed katerih pa je nekaj takih, da namestništvo v Trstu ni zadovoljno z njimi. Lah motivujejo vtok namestništva proti novim imenovanjem ulic tako, da namestništvo smatra za neprilичno, da bi se uvekovečili spomini nekaterih oseb, ki niso bile prijazne vladi. Tako imenovanje ulic, s katerim namestništvo ni zadovoljno, ker bi se z istim uvekovečil spomin oseb, ki niso bile prijazne vladi, pa se je izvršilo te dni baš, ko je postal goriski župan dr. Venuti — avstrijski vitez! Tista imenovanja ulic diše nekako po irredenti, ali to vlado nič ne moti, da povzdigne načelnika starasinstva, v katerem se kaj takega pripeti, — v viteški stan. Tudi nekaj!

»Aha! Pri materi! Pri Agripini!«
In nakrat ga je osupnila grozna prikazen.
»Pravijo«, je dejal, »da v mesečnih nočeh hodi po morju. Nič drugega, samo hodi, kakor bi nečesa iskala. A ko se približa čolnu — pogleda vanj ter odide. Ribič pa, katerega je pogledala, umre hipoma.«
»To ni slaba snov«, reče Petronij.
Vestini, skrčivši vrat kakor čaplja, zašepeta potihoma:
»Ne verujem v bogove, pač pa verujem v duhove.«
Toda Nero se ne zmeni za njegove besede ter nadaljuje:
Vendar sem izvršil lemuralia. Nočem je videti. Sedaj je že peto leto. Moral sem jo obsoditi — kajti poslala je k meni morilce; ako bi jih ne bil prestrigel, ne poslušali bi danes mojega petja.«
»Hvala, cesar, v imenu mesta in sveta!« zakliče Domicij Afer.
»Vina, naj nam šine v glave!«
Truš je zahrnel znovi. Lukan, ovit z bršljanom, je hotel vse prekriti, zato je vstal in klical:
»Nisem človek, marveč favn ter prebivam v gozdu! E... ho... ooo!«
Konečno se je upijanil tudi cesar, upijanili se močje in ženske. Vinicij ni bil manj pijan nego drugi in sedaj se je poleg poželenja vzbudila v njem še želja po propiru, kar se mu je pripetilo vsikdar, kadar se je vina nasrkal. Zasanelo njegovo lice je postalo še bledeje, jezik se mu je zapletal, ko je govoril z glasom, vzvišenim in že zapovedujočim:
»Daj se mi poljubiti! Danes ali jutri — to je vse jedno! Cesar te je vzel iz Aulove hiše radi tega, da te daruje meni, razumeš! Jutri o mraku pošljem po

tebe, razumeš! Cesar te je meni namenil, predno te je vzel... Moraš biti moja! Daj se mi poljubiti, nočem čakati na jutro! Urno usta sem!«

In objel jo je, toda Akta jo je branila, pa tudi sama se je branila s poslednjimi močmi. Čutila je, da gine... Zamán pa se je trudila z obema rokama odriti njegovo gladko roko; zamán je z glasom, ki je razodeval žalost in tugo, prosila, naj ima ž njo usmiljenje. Vinicijovo dihanje se jej je čimdalje bolj bližalo; njegovo lice je bilo že tesno poleg njenega. Ni bil to več davni, dobri, njeni duši skoro dragi Vinicij, marveč pijanec, zlobni satir, ki jo je napolnjeval z grozo in uporom.

Moči so jo čimdalje bolj zapuščale. Zamán je obračala strani obraz, da bi se izognila njegovim poljubom. On je vstal, objel jo z obema rokama, urno dihal ter poljuboval njena obledela usta.

Toda v tem hipu je nekaka orjaška moč odstranila njegovo roko od njenega vratu s tako lahkoto, kakor bi bila to roka deteta; prav ista moč je tudi porinila Vinicija na stran kakor suho vejo, ali kakor uveli list. Kaj se je zgodilo? Vinicij si je drgnil začudene oči ter zagledal nad seboj orjaško postavo Liga, katerega so klicali Urša in katerega je spoznal v Aulovi hiši.

Lig je stal mirno ter samo gledal Vinicija z modrimi očmi tako čudno, da je mlademu človeku kar kri zaostajala v žilah; na to je vzel svojo zapovednico v naročje ter odšel potihoma ž njo iz triklina.

Tudi Akta je odšla za njim v tem hipu. Vinicij je ostal za trenutek kakor okamenel, na to pa se je dvignil ter zdirjal k vratom.

»Ligija! Ligija!«

Toda koprnjenje, osup, jeza in vino so mu izpodmaknile noge. Spodtaknil se je enkrat, dvakrat, na kar je prijevši jedno plesalko za gole roke, vprašal, pomežikujoč z očmi:

»Kaj se je zgodilo?«

Ona pa je vzela kupico z vinom ter mu jo smehljalje se ponudila.

»Pij!« je rekla.

Vinicij je izpil ter se jej zvrnil k nogam.

Večina gostov je ležala že pod mizo; drugi so hodili semtertje z negotovimi koraki; zopet drugi spali poleg mize na vajšnicah, hropeč ali bljuvajoč v spanju preobilno popito vino, a na pijane konzule, senatorje, na pijane viteze, pesnike, modrijane, na pijane plesalke ter žene patricijev, na ves ta svet še mogočen, vendar že brezdušen, ovenčan in razbrzdán, toda tudi že gineč, so iz zlato mreže, pripete k stropu, padale neprestano rože.

Na dvorišču se je jelo svitati.

Urša nihče ni zadržal, nihče niti ni vprašal, kaj dela. Oni gostje, ki še niso ležali pod mizo, se niso menili več za svoje prostore. Služabniki, videči orjaka, nesočega na rokah udeležnico gostije, so mislili, da je to suženj, ki odnaša svojo pijano zapovednico. Konečno je šla za njima tudi Akta in njena navzočnost je odstranjala vsakršen sum.

Tako so odšli iz triklina v sosednjo sobano in od tod na galerijo, ki je držala k prostorom, v katerih je prebivala Akta.

(Dalje pride)

V pokoj je stopil šolski nadzornik prof. Jos. Culot v Gorici. Šolski nadzornik je bil za ljudske laske soje v goriskem okraju.

Detomor. — Sodnji je bilo ovađeno, da neka 24-letna dekle Velikonja v Kronbergu je porodila otroka ter ga usmrtila. Radi tega je šla sodnijska komisija na lice mesta. Porodnico so našli v postelji. Zdravnika sta konstatovala porod. Ko so jo spraševali, kje je otrok, ni hotela ničesar povedati, ali orožnik, ki je bil z njo, ter je preiskoval, je našel otroka le malo zavitega, mrtvega v neki skrinjici. Zdravnika sta konstatovala, da otrok je bil rojen živ ter da je umrl zadavljen. Dekle Velikonjo so izpraševali na dolgo, povedala je, da je imela znanje z nekim orožnikom, katerega pa sedaj ni več v Kronbergu. Med zaslišavanjem je omedlela večkrat. Slednjič so jo prepeljali kot aretovano v bolnišnico.

Gregorčič v Bolcu. — Vitez Gregorčič je sel zobot kiso grozdje v Bolc, kjer nima sicer ničesa iskati, kar dokazuje volitve. Vkljub ogromne agitacije unucev, vkljub pripravljalnega shoda kaplana Abrama se je zbralo le 153 oseb („Gorica“ poreče gotovo, da jih je bilo 300, a so jih naši sesteli). Gregorčič se je jako hvalil; celo popravo ceste čez Predel, ki jo je nevihta razdejala, je on izposloval; enako popravo kobarških klancev. Prav po viteški jo je mlajši misleč, da pridiguje kapusovim glavam, se je varal. Govoril je tudi Cahaj, pa razdijani kaplan Abram. — Govorili so tudi nekateri pristasi narodno-napredne stranke, posebno g. A. Strausgill, kateremu je shod tudi živahno pritrjeval. — Vseph je ta: Kar je inteligentnih Bolčanov, so na naši strani; kaplan Abram pa je oslepil nekaj delavcev v rajbeljskih rudokopih, katerim obljubljuje zlata nebesa s krščansko-socijalnimi prisnodarijami. Te ljudi ima danes Abram pod klobukom in na te se naslanja vitez Gregorčič. Ti pa ne bodo delali volitev! Zato se le smejemo božji poti novopečenega viteza v Bolc. Kiso grozdje, gospod vitez, kiso grozdje!

Javni ne zaupni shod v Rihembergu. — Zadnja „Gorica“ je lagala po svoji stari navadi, da dr. Tuma sklicuje v Rihembergu zaupni shod ter hvali „Slogo“, da priredi javen shod v Bolcu. Pravi, da je zlezla dr. Tumi korajža v blače itd. No, tega naj se nikar ne boji „Gorica“, ker njena navidezna korajža jej pristojna prav slabo. Shod v Rihembergu je bil javen in je vsel tako sijajno, da si kar ne moremo zeleti boljše. Kar pa zadeva shod na Veliki Otavi, je bilo pač umestno, da je bil zaupen, saj je se tistega hotel prepričati Blaž Grča. Ako je imel on tam javen shod, moj Bog, to pač ni nič posebnega. Pridigal je, pa naj to stori v cerkvi ali na kakem shodu, saj je to vse eno. — Tak „javen“ shod pač nima takega pomena, recimo, kakor naš v nedeljo v Rihembergu.

Kaplan Abram v Bolcu. — Ta mož ne miruje, marveč govori, neti preprič in hujša na vseh krogih in krajih. Dne 28 pr. m. si je bil privoščil v Bolcu celo „ljudski shod“, katerega se je udeležilo, kakor piše „Gorica“, okoli 80 mož iz Bolca, Koritnice itd. ter nekaj učiteljev. Glavno besedo seveda je imel kaplan Abram, ki je pridigal o krščanskem socijalizmu kakor jedinem sredstvu za zboljšanje sedanjih žalostnih, zlasti delavskih stanovskih razmer. Fraze krščanskega socijalizma o velekapitalistih, trpinih-nemanih, o načelu neomejenega bratoljubja itd. so ze tako stare in obrabljene, da spadajo med staro saro ne pa na ljudski shod, zlasti ker ljudstvo vendar vidi, kaksi so tisti možje v črnih suknjah, ki pridigajo bratoljubje. O konsumnih družtvih je povedal nekdo izmed zborovalcev, da delajo škodo trgovcem, na kar je rekel kaplan Abram, da se taka društva ustanovljajo le ondi, kjer trgovci, zlasti narodno-indiferentni, ali celo narodno-nasprotni, uprav odirajo odjemalce. To je laž, g. kaplan, infamna laž, katero ste izustili vedoma in hot

znasala l. 1899. v dovozu 559.8 milijonov gld. (od katerih je znašal dovoz iz Avstrije 469.03 milijonov gld., ali 78.27%) in v izvozu 600.25 milijonov gld. (od katerih pripada na Avstrijo okroglih 428 milijonov, ali 74.41%). Torej znaša izvoz mimo Avstrije samo 171.1 milijonov in dovoz 90.8 milijonov. V poslednjih letih je padel dovoz iz Cislajtanskega za 3% in izvoz v našo polovico za 5%.

Železniški kartel avstro-ogerski je, kakor se čuje, razbit. Vzrok temu je, da so nekatere ogerske tvrdke kljub kartelu hotele našim konkurirati. Prej je to bila Hernadthalska družba, a ko je prišla ta vsled svoje igre na boben, je nadaljevala njeno „delo“ „Rima-Murijanska“ tako, da je postal položaj že neznošen. Avstrijski udeleženci kartela so zato odpovedali svojo udeležbo pri kartelu, ki je obstajal od l. 1886. Borba se pridno nadaljuje, toda železniška sezona je že proč, in predno se začne nova kampanja v drugem letu, se razburjeni duhovi železnarskih kapitalistov že pomirijo, da pride najbrže zopet do sporazumljenja.

Slovaki in narodno gospodarstvo. — Kakor goriški Slovenci tako so izprevideli tudi ogerski Slovaki, da brez gospodarske samostalnosti ni političke neodvisnosti. Zato so se vrgli na gospodarsko polje; in delo jim gre lepo izpod rok, mnogo bolje nego Slovencem na Goriškem. Banka „Talra“ stavi v Martinu novo papirnico, ki začne kmalu delovati. Jedno papirnico že imajo. Drugo povzetje ima biti prevzetje ogljenih dolov v Novogradskem. Društvo je že razposlalo akcije v podpisovanje. Kakor vidimo, enak boj, kakor naš, samo uspešnejši nego naš, čeravno so oni siromašnejši narod nego mi. Toda njih protestantska duhovščina jim ne meče polen pod noge, kakor naša katoliška, marveč pridno dela z njimi.

Nemci za svojo trgovino na Ruskem. — Nemci kar tekmujejo v učenju rusčine in oni vedó zakaj. Nemci vedó, da je na Ruskem obširno polje za trgovino. Njih listi kar tekmujejo z raznimi sveti, kako bi nemška industrija in trgovina najhitreje obvladala ruski trg, predno jih prehití drugi. Najbolj priporočajo pridno reklamo, in sicer v ruskem jeziku in se jeze, da so Angleži prehiteli Nemce z ustanovitvijo mesečnika v ruskem jeziku v Moskvi. Dalje se priporočajo pridno inserovanje v ruskih časopisih, adresovnih knjigah, koledarjih itd. T: ko obsega ruski trgovski in industrijski koledar za leto 1900. 390 strani oglasov, ponajveč ameriških in nemških tvrdk. Nemčija ima še to prednost pred drugimi državami, da izhajajo na Ruskem nemški časopisi, ki prinašajo oznanila o tržnih in konsumnih okoliščinah na Ruskem. Pred vsem pa se učé Nemci rusčine, in sicer s pridnostjo, ki je v resnici občudovanja vredna. Pri nas v Avstriji pa, ki bi imeli ravno tako lepo prilžnost, izvažati svoje produkte čez rusko mejo, ne-le da vlada ne pospešuje podučevanja tega važnega jezika, namreč celó ovira tiste, ki se ga hočejo učiti, kakor da bi se bala, da ne bi trgovina v „rajhu“ ne dobila v naših izdelkih konkurenta.

Kdo bi bil voljan mi pošiljati list „Soča“ vsako soboto od celega tedna in proti kolikemu plačilu? — Ponudbe na „Poste restante“ A. B. 10. Ljubljana.

Išče se oskrbnik

za grajščinsko posestvo Branek pri Ljutomeru. Plača 1000 kron, prosto stanovanje in naturalija. Prednost imajo tisti, ki so zmožni slovenskine in italijanskine. — Ponudbe gosp. dr. Rosina v Ljutomeru.

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunski ulici 3,
(nasproti nunski cerkvi)

priporoča pred. duhovščini in slavnemu občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetlic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mrtvaške potrebe, voščeno sveče itd. vse po zmerni ceni. — Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 — GORICA Via Giardino 8
priporoča

pristna bela in črna vina iz vipavskih, furlanskih, brislih, dal matinskih in isterskih vinogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-ogerske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi vzorce.

Cene zmerno. Postrežba poštena.

Kuštrin Anton

trgovec

z jedilnim blagom

Gosposka ulica šte. 23.

Priporoča svojo zalogo jestvin in kolonijalij po jako nizkih cenah.

Ima zalogo vsakovrstnega olja, na vadnega in najfineje vrste „Luka“.

Razpošilja naročeno blago tudi na deželo po pošti od 5 klg. naprej.

Ohljuje točno in hitro postrežbo.

KAVA

DRUŽBE

SV. CIRILA IN METODA V LJUBLJANI.

Ivarina je najboljša cikorijska.

ZALOGA

PRI

IV. JEBAČINU

V LJUBLJANI.

Cenjena gospodinja!

Ne dajte si usiljevati drugih izdelkov cikorij, ampak zahtevajte povsod najboljši pridevek k pravej bobovi kavi, to je cikorijska ali: „Kava družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani“.

— Dobiva se povsod! —

Glavna zaloga pri: IVANU JEBAČINU v Ljubljani.

„Goriška Tiskarna“ A. Gabršček

priporoča ravnokar izšle knjige:

„Marco Visconti“, ital. spisal Tommaso Grossi; cena s poštnino vred K 2-60.

„Odiseja“ II. izdaja; po Homeru prosto prevel prof. A. Kragelj; cena s poštnino K 1-40.

„Venec slov. povestij“, III. knjiga, prevodi iz raznih slovan. jezikov; cena s poštnino vred K 1-40.

Na zahtevo pošiljamo cenik naših izdaj zastonj.

Tovarna lanenega cvirna

Jos. Iv. Langer

Post Bukowitz pr. Hohenstadt na Moravskem

priporoča svoj izdelek vseh vrst in barv za ročno izdelovanje čipk dva-, tri- in večkratno vseh števk in barv.

Karol Draščik,

pekovski mojster in sladčičar
v Gorici na Kornu št. 3.

Priporoča vsakovrstno pecivo, kolače za birmance, torte i. t. d.

Priporoča se slavnemu občinstvu za mnogobrojna naročila ter obljublja solidno postrežbo po jako zmernih cenah.

VELIKA ZALOGA

SIVALNIH STROJEV IN DVOKOLES
SAUNIG & DEKLEVA V GORICI

ulica Municipio št. 1

mehanična delavnica v Nunski ulici št. 16.

Brez konkurence!

Cene so od gld. 90 naprej.

Z nami je vsaka konkurenca nemogoča! Se toplo priporočamo z odličnim spoštovanjem udani

SAUNIG & DEKLEVA.

Vojaških invalidov velika zlata in srebrna loterija.

Zadnji teden

Glavni dobitok **60.000** kron

v gotovini z 20% odbitkom.

Invalidne srečke po 1 krono

priporočajo: G. Gentili, V. A. Jona, Michelstädter & Comp., A. Pincherle.

Novoporočenci pozor!

Štejem si v čast naznanjati slavnemu občinstvu, da sem razširil trgovino pohištva v ulici Vetturini, glavni vhod v gosposki ulici.

Anton Breščak

v Gorici, gosposka ulica 14, blizu lekarne Gironcolljeve.

V zalogi
ima najelegantnejše
sobe, na katere se
še posebej opo-
zarja!

V zalogi ima vsakovrstno pohištvo za vsaki stan. Pohištvo je po najmodernejših slogih, posebno spalne jedilne in posetne sobe so po nemškem slogu. Vse pohištvo je od prvih mizarskih mojstrov.

Sprejema se naročila in izdeluje po izbiri obrisa, najceneje in v najkrajšem času.

Bogata zaloga podob na platno in šipo z različnimi okvirji. Belgijska brušena ogledala vsake velikosti. Različno pohištvo, kakor: toaletne mizice, različna obešala, preproge za okna i. t. d. Različne stolice iz trsa in celulojda, posebno za jedilne sobe. Blazine iz strune, afriške trave, z žlami in platnom na izbero ter razne tapetarije.

Reči, katere se ne nahajajo v zalogi, preskrbijo se po izbiri cenikov v najkrajšem času.

Daje se tudi na obroko, bodisi tedenske ali mesečne. — Pošilja se tudi izven Gorice po železnici in parobrodih.

Svetilke iz papirja

(Lampioni)

se rabijo vsigdar in povsod

pri veselicah na prostem.

Dobivajo se po tovarniško tekmovalni ceni, v velikej izbiri narodnih in drugih barvah, v tovarniški zalogi papirja in lastni tovarni papirnatih izdelkov

Ant. Jeretič v Gorici

Semeniška ulica 3. — Za veliko vojašnico 15.

Največja zaloga v Gorici, vsakovrstnega papirja za uradna, trgovska in zasebna pisma in tem primernih zavitkov.

Lastna tovarna šolskih zvezkov (pisank, spisovnic, risank itd.) vrečic iz papirja in kartonaz.

Bogata zaloga vseh v papirno stroko spadajočih pisarskih, risarskih in drugih predmetov. Vse po najnižje tekmovalnih cenah.

„Ljubljanska kreditna banka“

v Ljubljani

Špitalske ulice št. 2.

Nakup in prodaja

vseh vrst ren', državnih papirjev, zastavnih pisem, srečk, norcev, valut itd. po najkulantnejših pogojih.

Posojila na vrednostne papirje proti niskim obrestim.

Zavarovanje proti kurzni izgubi.

Promese k vsem zbranjem.

Sprejemanje denarnih vlog

na vložne knjižice, na tekoči račun in na girokonto s 4 1/2% nima obrestovanjem od dne vloge do dne vzlaga.

Eskompt menije najkulantneje.

Borzna naročila.